

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Sant Joan Baptista, el precursor .....

La nit de Sant Joan és una nit mediterràniament màgica: nit de fogueres, de supersticions, de foc, petards i d'alegria. És la revetlla per antonomàsia, preludi de les festes majors de l'estiu. Però entre tot aquest xivarri, en què es combina la festa religiosa amb costums pagans relacionats amb el solstici, els cristians no podem deixar de contemplar la figura del precursor, sant Joan Baptista.

El 24 de juny és l'únic dia en què se celebra el naixement d'un sant, ocorregut de forma miraculosa sis mesos abans que el de Jesucrist: la seva mare santa Isabel era estèril. Zacaries, el seu espòs, era sacerdot del temple, a qui s'apa-

regué l'àngel Gabriel, que li anuncià el naixement del seu fill, que seria el precursor del Messies. Zacaries restà mut i sis mesos després, en l'escena de l'Anunciació, també l'àngel Gabriel comunicà a Maria que la seva cosina Isabel estava embarassada. Corregué, doncs, a ajudar-la, i l'infant Joan saltà d'alegria en el ventre de la seva mare, sentint la proximitat de la presència de Jesús. Isabel, plena de l'Esperit Sant i amb esperit profètic, proferí unes paraules que s'han repetit milions de milions de vegades en aquests dos mil anys de cristianisme: *beneïda sou vós entre totes les dones, i beneït és el fruit del vostre ventre.*

Diumenge XII de durant l'any | Cicle C

Lectura del llibre del profeta Zacaries (12,10-11;13,1)

Això diu el Senyor: «Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Llavors miraran aquell que han traspassat: faran per ell un dol, com el que es fa per la mort d'un fill únic, ploraran amargament per ell, com es plora la mort del primer fill. Aquell dia hi haurà a Jerusalem un dol tan gran com el d'Hadad-Remmon a la plana de Maguedó.»

Salm responsorial (Salm 62)

Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (3,26-29)

Germans, tots vosaltres, per haver cregut, sou fills de Déu en Jesucrist. Tots els qui heu estat batejats per unir-vos a Crist, us heu revestit de Crist. Ja no compta ser jueu o grec, esclau o lliure, home o dona. Tots som una sola cosa en Jesucrist. I si vosaltres sou de Crist, sou descendència d'Abraham, hereus de les promeses.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (9,18-24)

Una vegada que Jesús es trobava pregant en un lloc apartat se li acostaren els deixebles, i els preguntà:

«Qui diu la gent que sóc, jo?» Ells li respongueren: «Uns diuen que sou Joan Baptista, altres que sou Elies, altres que ha ressuscitat un dels profetes antics.»

Llavors els preguntà: «I vosaltres, qui dieu que sóc?» Pere li respongué: «El Messies, l'Ungit de Déu.»

Però ell els prohibí severament que diguessin això a ningú, i els deia: «El Fill de l'home ha de patir molt: els notables, els grans sacerdots i els mestres de la Llei l'han de rebutjar, ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia.»

I deia a tothom: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà, però el qui la perdi per mi, la salvarà.»

«Esperit d'afecte i de benvolença» | Mn. Marc Majà i Guiu

Llegim en el diccionari que l'«afecte» és el sentiment que ens uneix a algú i que la «benvolença» és la bona voluntat envers els altres. Això ens diu, per tant, que l'afecte és una qüestió de sentiments, mentre que la benvolença és una qüestió de voluntat.

El profeta Zacaries, en la primera lectura d'avui, ens anuncia que Déu abocarà «un esperit d'afecte i de benvolença» que ens portarà a mirar «aquell que han traspassat». La tradició cristiana, ben aviat, va comprendre que aquestes paraules de Zacaries es referien a Crist: ell, donant la vida en la creu per amor a tota la humanitat, transforma el cor endurit dels homes, per guarir-lo i renovar-lo, per fer-lo de carn. Cal, però, mirar el Crucificat amb «un esperit d'afecte i de benvolença».

En l'evangeli d'avui, Jesús uneix dos ensenyaments sobre la seva persona: la seva identitat («el Messies, l'Ungit de Déu») i la seva missió («el Fill de l'home [...] ha de ser mort, i ressuscitarà el tercer dia»). Cal mirar aquest Jesús amb «afecte», és a dir, sentint amor per ell. Això ens ajudarà a ser cada cop més conscients del gran amor que Déu té per cadascun de nosaltres. Però cal mirar-lo també amb «benvolença», és a dir, volent el seu bé, volent el que ell vol, comproment-nos per ell. I això ens impulsarà a portar el seu amor als germans. L'«afecte», tot sol, corre el risc de quedar-se en sentiments a mercè del vent. La «benvolença», tota sola, corre el risc de quedar-se en voluntarisme, en esforç exclusivament personal.

Cathólicam EcléSIam | Romà Casanova, bisbe de Vic .....

L'Església és catòlica. Aquesta és una de les notes o propietats de l'Església que professem en el Credo cristià. Però no sempre s'entén en el seu veritable significat i per això constatem —i no poques vegades— que anomenar-nos catòlics sembla per a alguns restrictiu i, de fet, fugen d'aquesta denominació.

Però quan diem de l'Església que és catòlica diem el contrari del que alguns malentenen. «Catòlic» vol dir «universal» en el sentit de «segons la totalitat» o «segons la integritat» (CEC, 830). I això és el que confessem de l'Església els cristians: és catòlica perquè en ella el Crist hi és present i perquè és enviada en missió pel Crist a tota la universalitat del llinatge humà.

L'Església és inseparable del Crist, com el cos ho és del cap. Déu ho ha posat tot sota els seus peus (del Crist), i a ell, cap de tot, l'ha fet cap de l'Església, que és el seu cos, la plenitud d'aquell qui omple totes les coses (Ef 1,22-23). Realitat, aquesta, que implica que l'Església rep del Crist «la plenitud dels mitjans de salvació» (AG, 6) que ell ha volgut donar-li: confessió de fe recta i completa, vida sacramental íntegra i ministeri ordenat dins la successió apostòlica. Tots els dons necessaris per a viure en el camí de la salvació han estat donats a l'Església i, per ella, a tots els seus membres. Per això, encara que no hagi arribat a la plenitud de la missió universal, l'Església sempre és catòlica, com ho era el dia de la Pentecosta i com ho serà fins a la fi dels segles.

L'Església està en contínua missió: enviada a tots els pobles de la terra i a tots els homes de tots els temps i tots els llocs, sense cap distinció de raça o de cultura. És aquesta també una característica que expressa la catolicitat que li és pròpia. *Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant* (Mt 28,19), és el manament perpetu de Crist a la seva Església. I aquesta consciència d'universalitat de l'Església l'expressa el Concili Vaticà II amb aquestes paraules: «Tots els homes són cridats a formar part del poble de Déu. Per això aquest Poble, mantenint-se un i únic, està destinat a escampar-se per tot l'univers i a tots els segles... Aquest caràcter d'universalitat que brilla sobre el poble de Déu és un do del Senyor, gràcies al qual l'Església catòlica, per sempre i amb eficàcia, tendeix a recapitular tota la humanitat amb tot allò que ella comporta de béns, sota Jesucrist, el Cap, en la unitat del seu Esperit» (LG, 13).

Aquesta consciència de catolicitat universal està en la base de l'activitat missionera i evangelitzadora al llarg dels segles. I quantes generacions d'homes i dones s'han lliurat en cos i ànima a complir l'encàrrec del Crist! I per això han donat la vida: essent màrtirs, morint joves, desgastant-se per la missió. Que no es perdi en els nostres temps aquest alè missioner i evangelitzador que neix de la catolicitat de l'Església!

Agenda litúrgica de la setmana .....**23 ■ Diumenge XII de durant l'any / Cicle C.** Sant Pere de Perpinyà.

Lectures: Zacaries 12,10-11;13,1 / Salm 62 / Gàlates 3,26-29 / Lluc 9,18-24

Litúrgia de les hores: Setmana IV**24 □ Dilluns. El Naixement de sant Joan Baptista.**

Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 138 / Fets 13,22-26 / Lluc 1,57-66.80

25 ■ Dimarts. Sant Guillem de Vercel·li, abat (†1142). Sant Francesc Chien, màrtir (1797-1838).

Lectures: Gènesi 13,2.5-18 / Salm 14 / Mateu 7,6.12-14

26 ■ Dimecres. Sant Pelai, màrtir (†925). Sant Josepmaria Escrivà, prevere (1902-1975).

Lectures: Gènesi 15,1-12.17-18 / Salm 104 / Mateu 7,15-20

27 ■ Dijous. Sant Ciril d'Alexandria, bisbe i doctor de l'Església (370-444). Sant Ladislau, laic (1037-1095).

Lectures: Gènesi 16,1-12.15-16 / Salm 105 / Mateu 7,21-29

28 ■ Divendres. St. Ireneu, bisbe i màrtir (130-202). St. Argemir, màrtir (†856).

Lectures: Gènesi 17,1.4-5.9-10.15-22 / Salm 127 / Mateu 8,1-4

29 ■ Dissabte. Sant Pere i sant Pau, apòstols i màrtirs (s. I). Santa Beneïda, verge.

Lectures: Fets 12,1-11 / Salm 33 / 2Timoteu 4,6-8,17-18 / Mateu 16,13-19

30 ■ Diumenge XIII de durant l'any / Cicle C. Sant Marçal, bisbe (s. III). Els sants protomàrtirs de l'Església de Roma.

Lectures: 1Reis 19,16b.19-21 / Salm 15 / Gàlates 5,1.13-18 / Lluc 9,51-62

El papa Francesc: un testimoni (I): el formador | Humberto Miguel Yáñez* .....

Jo era molt jove i freqüentava un grup juvenil animat pels jesuïtes de la meua ciutat, Mendoza, a l'Argentina. Recordo la primera vegada que vaig veure el pare Bergoglio. El jesuïta que era amb mi, el meu director espiritual, me'l va indicar dient: «És el provincial.» El P. Bergoglio tenia en aquest moment uns trenta-cinc anys i, acostant-se, es va dirigir cap al meu director, el P. Juan Carlos Pangrazzi, interessant-se per la seva salut. Vaig entendre de seguida que aquest home cuidava les persones.

La primera trobada personal amb ell va tenir lloc quan jo vaig fer la petició de ser admès en la Companyia de Jesús. Qui ha parlat amb ell, almenys en aquell període, recorda la seva mirada penetrant i la seva capacitat d'escoltar atentament. També les seves paraules, poques però significatives, incisives.

En la nostra Província Argentina de la Companyia de Jesús, Jorge Bergoglio era un *leadership* religiós molt important: dos anys després d'haver estat mestre de novicis, va ser triat provincial pel pare Arrupe, amb tan sols trenta-tres anys, convertint-se en el provincial més jove de la Companyia de Jesús. Durant el seu provincialat, el pare Arrupe va visitar l'Argentina, despertant un gran entusiasme per la seva persona, que Bergoglio transmetia als novicis i als alumnes d'aquella època. Després de sis anys i mig de provincialat, durant altres sis va ser rector del Col·legi Màxim, encarregant-se de l'organització de la formació en aquella època postconciliar.

La formació intel·lectual: una nova visió de la història. Una florida de vocacions

Ja com a provincial, el P. Bergoglio vivia a San Miguel i seguia personalment la formació del petit grup d'alumnes que començàvem a viure, després del nostre noviciat, en aquest gran edifici, que tornava a acollir alumnes després d'anys d'escassetat de vocacions, envoltat de cases habitades per immigrants provinents de l'interior del país.

Com a rector del Col·legi Màxim, el P. Bergoglio va organitzar la formació. Durant el seu provincialat, el nostre centre de formació va concentrar gairebé tota la formació: juniorat, filosofia i teologia. Restituí el juniorat amb un any d'estudis pre-universitaris, i després com a rector el va completar amb un segon any que, a més de l'estudi de les llengües clàssiques i modernes, s'estudiava la literatura i la història argentina, dirigint-se a l'estudi de la nostra cultura seguint l'estudi crític de la història, una nova línia que intentava de superar una història «oficial» que menyspreava la nostra cultura argentina com a «barbàrie» i, en canvi, presentava la cultura europea com a «civilització». Bergoglio es va unir al moviment cultural argentí que acollia l'anomenada escola històrica de Vicente Sierra, que intentava de superar una visió liberal i il·luminística de la història, la qual veia negativament qualsevol aportació de la conquesta espanyola i de l'Església catòlica com a aliada del colonialisme espanyol. Per exemple, a l'escola argentina no s'estudiava l'obra dels jesuïtes, especialment pel que fa a les «Reduccions» del Paraguai. Per això aquesta escola, en canvi, va redescobrir una obra importantíssima per a entendre la cultura d'una bona part de l'Argentina, de l'Uruguai, del sud de Brasil i del Paraguai. A més de la visió històrica, el P. Bergoglio insistia a tenir un contacte viu amb la literatura argentina i llatinoamericana, com també amb els clàssics de la literatura espanyola.

Òbviament, això no ho va fer sol. Va convocar un grup de jesuïtes de la seva edat, que des de diversos vessants van col·laborar a la formació de les noves vocacions, les quals durant el seu rectorat van augmentar d'una manera sorprenent, en part gràcies a la promoció de les vocacions que ell mateix va articular durant el seu provincialat, com també gràcies a la situació del país, que va afavorir la florida de vocacions no solament de la Companyia de Jesús sinó també d'altres congregacions i dels seminaris diocesans.

Les missions i la religiositat popular. Bergoglio feia la bugada de la comunitat

Però, a més d'aquest vessant intel·lectual, Bergoglio insistia a anar a les cases a trobar la gent, a fer missions populars, sempre dintre una identitat religiosa que es dirigia a la promoció de la religiositat popular. Aquest moviment d'estudi i de praxi popular va fructificar en el *Congreso internacional sobre la evangelización de la cultura y la inculturación de la fe*, que va tenir lloc en San Miguel al final del rectorat de Bergoglio (1985), acompanyat immediatament després d'una gran missió popular a les barriades, per commemorar els 450 anys de la vinguda dels jesuïtes a l'Argentina. Aquest doble vessant d'estudi i contacte viu amb la gent va ser un dels pilars de la nostra formació, a més del redescobriments dels exercicis espirituals de sant Ignasi, en el seu estudi i en la pràctica personal. Ell mateix ens donava sovint i ens animava a fer-ho nosaltres, que començàvem a fer recessos amb els joves. El contacte amb la religiositat popular era completat amb la promoció de les devocions a nivell personal.

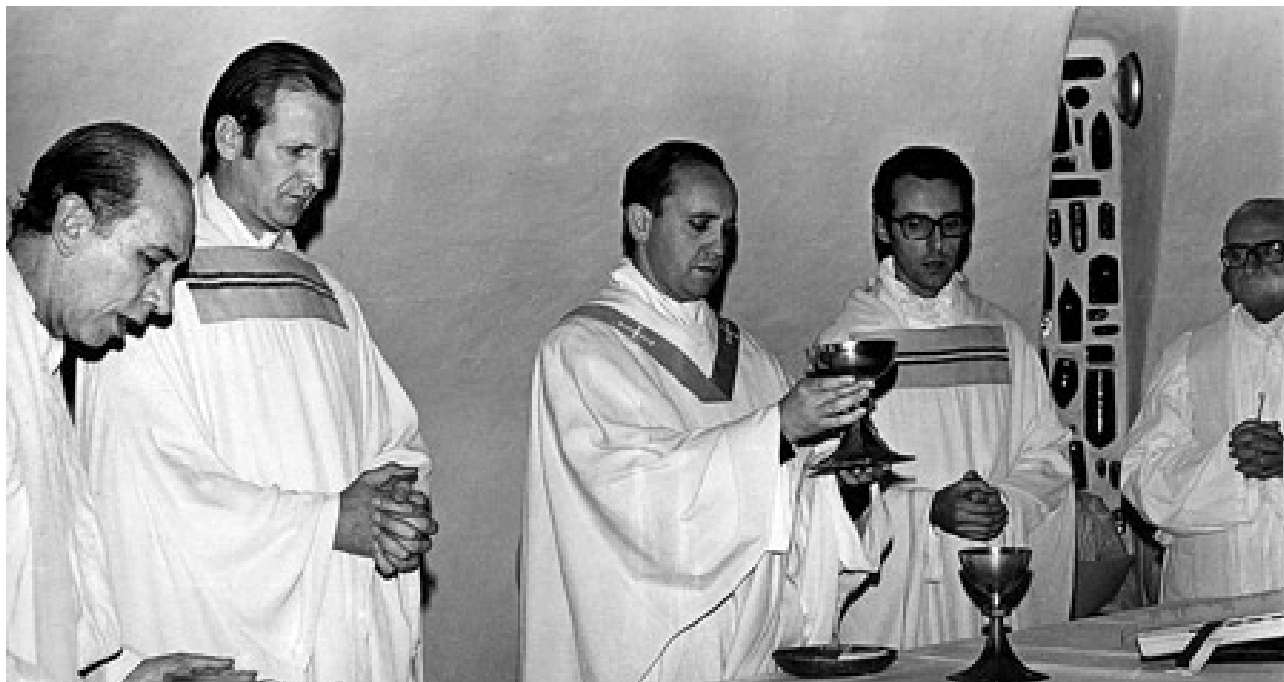
Teníem temps per a l'estudi, per a la distracció i l'esport, i també temps per al treball manual. La nostra casa era molt gran i amb pocs empleats; per això érem educats també en els oficis més humils, juntament amb els germans coadjutors, amb els quals es

compartia el treball manual i la diversió. Una vegada a la setmana es treballava a l'hort. Ell mateix ens donava exemple fent la bugada de tota la comunitat.

El cap de setmana es dedicava a la pastoral, a la catequesi dels infants, a l'animació dels grups de nois i joves, a les acampades. Era una formació clàssica, però profunda i oberta a la realitat social que vivíem. Un estil de vida auster, però alegre i afectuós. Encara que dedicàvem molt temps a l'estudi, no es pot dir que fos la prioritat. Ho era, en canvi, la formació espiritual i, per tant, l'espai per a l'oració i la direcció espiritual.

El P. Bergoglio va ser sempre un encoratjament i un sosteniment. En les situacions pastorals més difícils sabíem que podíem comptar amb ell, que podíem trucar a la seva porta i trobar junts una solució. I, quan es va convertir en arquebisbe, aquest encoratjament i sosteniment fou continuat amb els seus seminaristes i sacerdots.

(*) Humberto Miguel Yáñez, jesuïta argentí, fou deixeble del P. Bergoglio i és en l'actualitat professor de teologia moral a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma. Li agraïm enormement haver-nos facilitat aquest excepcional testimoni per a la nostra publicació.

Viu la novetat d'aquest estiu: convivències a Castellnou de Bages .....

S'inicia aquest any una nova activitat de la Delegació de Pastoral Juvenil. Proposem als joves d'entre 13 i 17 anys de tot el bisbat una setmana on l'avoriment no té cabuda.

En un entorn natural immillorable, hem preparat un seguit d'activitats per a viure un estiu trepidant, fer nous amics i gaudir compartint: jocs, excursions, cine, música, esport, dinàmiques, enigmes, temps de diàleg, nits d'estiu, bosc d'aventura, i també temps per a compartir opinions i parlar de la vida, dels amics, del futur, de Déu.

La Delegació, monitors joves i alguna sorpresa us esperen per a gaudir d'un estiu inoblidable!

Comencem el dilluns dia 15 de Juliol i acabarem el diumenge dia 21 del mateix mes, amb un dinar per tota la família!

Us podeu encara inscriure a:

- la web de la Delegació de Joves: www.jbvic.com
- al correu electrònic: joves@bisbatvic.com
- al telèfon: 634 703 596 (Anna)

El preu per a tota la setmana és de 150€. (Hi ha ajudes perquè ningú no es quedi sense convivències.)

Aquest estiu, aventura't!

Breus

► Inaugurat l'alberg de pelegrins del Seminari de Vic

El vicari general, Mn. David Compte, va inaugurar el dia 25 de maig el nou alberg de pelegrins del Camí de Sant Jaume, instal·lat al Seminari de Vic. Una part dels allotjaments de l'edifici, que foren estrenats fa dos anys, esdevenen d'aquesta manera punt oficial de pernoctació de pelegrins a la capital d'Osona.

► Bones notícies de la Poble de Claramunt

Els catequistes de la parròquia de la Poble de Claramunt ens han escrit per explicar-nos que ja fa un temps que els pares josefins, amb el rector Miguel Guillén, s'encarreguen de la parròquia, i que «de seguida es va posar a treballar amb il·lusió, i sembla que la nostra parròquia comença a caminar. Des del començament mossèn

Miguel volia fer una catequesi més familiar i activa; per això hem fet diferents activitats que involucraven d'una manera directa nens i pares. Exemples: les convivències amb altres parròquies, les misses familiars mensuals participades, una sortida per veure una exposició relacionada amb el Nadal, concursos i la sortida a Montserrat (foto). També des de la catequesi s'ha donat un impuls molt important al recapte d'aliments per a la gent del nostre poble». Ens n'alegem i en deixem constància.

Ordenat un nou diaca a Ripoll: Eduard Flores Serradell .....

Coincidint amb el diumenge de Pentecosta, el dia 19 de maig va rebre l'ordenació diaconal Eduard Flores i Serradell, al monestir de Santa Maria de Ripoll. Va presidir la solemne celebració el senyor bisbe, Romà Casanova, i concelebraren un nombrós grup de preveres i diaques de la nostra diòcesi, així com també d'altres indrets de Catalunya. No cal dir que el monestir, marc incomparable, es va omplir a vessar per participar de la celebració de l'ordenació diaconal d'un fill de la vila, concretament de la parròquia de Sant Josep Obrer.

El prelat va dir, entre altres coses, en l'homilia: «Avui certament té lloc entre nosaltres una nova efusió de l'Esperit Sant: en el cor de l'Eduard, per fer-lo presència de Crist servidor dels homes enmig de l'Església i en el món, i en tots nosaltres per tal de ser cada dia més el que hem rebut com a do en el nostre baptisme i que en cada eucaristia es renova, el Cos de Crist.»

Després de l'homilia, el candidat a l'ordenació va fer les corresponents promeses de servei a l'Església amb humilitat i amor: guardar, predicar i viure l'Evangeli i la Tradició de l'Església; mantenir i augmentar l'esperit d'oració de l'Església; imitar la vida de Crist a qui ha de servir a l'altar; observar el celibat durant tota la vida com a signe de la seva consagració a Crist, al servei de Déu i dels homes; i obeir el bisbe diocesà.

Seguidament, prostrat en terra, va escoltar la solemne pregària de la comunitat reunida, invocant l'ajut de Déu i dels sants. I tothom contemplà amb emoció orant el moment central de l'ordenació, és a dir, la imposició de mans en silenci i l'oració consecratòria invocant l'Esperit Sant per part del bisbe. Tot seguit, el candidat fou revestit amb les vestidures pròpies dels diaques: amb l'estola creuada damunt el pit i la dalmàtica. Seguint la litúrgia eucarística, mossèn Eduard ja exercí el seu ministeri servint a l'altar i distribuint l'Eucaristia.

En definitiva, la comunitat cristiana de Ripoll i tota la diòcesi van viure amb intensitat i goig especial aquesta Pentecosta rebent la bona notícia que un fill seu es lliurava plenament al Senyor, donant-li tot el seu cor i tota la seva persona, consagrant-se com a signe de l'amor de Déu al servei total i desinteressat a la comunitat en l'anunci del Regne del cel. Donem-ne gràcies a Déu!

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera .....

La tercera part de la litúrgia eucarística acaba amb l'oració després de la comunió, precedida d'uns moments de silenci.

Aquesta oració parteix sempre de la comunió sacramental, en què es demana que es compleixin en nosaltres, en l'Església i en el món els fruits del misteri celebrat. L'assemblea litúrgica fa seu el contingut d'aquesta oració responnent «Amén».

Després s'arriba a la darrera salutació: «El Senyor sigui amb vosaltres.» Amb la resposta: «I amb el vostre esperit.» De fet, l'Esperit Sant ha estat present en la celebració des dels inicis i ara restarà novament en tots els fidels.

Amb la benedicció final s'expressa la presència trinitària de Déu i així es fa el comiat de la missa. És com una consigna que porta el cristià a comprometre's en la propagació de l'Evangeli i en l'animació cristiana a la societat. Es tracta d'un enviament al món des de la vida personal i eclesial, per tal de viure amb forces renovades i amb consciència més responsable el que s'ha celebrat en l'assemblea litúrgica. Així es perllonga el sacrifici de l'Eucaristia en els sacrificis de la vida, en l'ofrena permanent en el treball i en lleure, i en la sinceritat de la justícia i la caritat. Perquè la missa no acaba amb la celebració, sinó que continua en la pròpia vida.

Ensenyar a ser feliç | Josep Maria Rovira Marsal.....

Ensenyar a ser feliç ha de ser un objectiu prioritari dels pares de família. Les persones no neixen felices o infelices, sinó que aprenen a ser-ne. Si bé és cert que, per temperament, cadascú té una diferent predisposició a l'alegria, també ho és que tots haurem d'esforçar-nos per incorporar-la a la nostra personalitat, també quan apareixen les preocupacions o contrarietats. De fet, la felicitat és quelcom que no té una relació directa amb el nombre d'alegries o de penes; depèn més de com s'entén el sentit de la vida.

Algunes actituds per a fomentar la felicitat a la llar:

— Gaudir amb les coses senzilles i quotidianes, que són presents en la nostra vida: la conversa, el descans, el passeig, la lectura, la naturalesa, l'amistat... Si no trobem la felicitat en aquestes coses, caurem en la recerca desafortunada de satisfaccions cada cop més sofisticades que fàcilment condueix a la pèrdua d'equilibri interior.

— Tenir sentit positiu davant les persones i els esdeveniments, fugint de derrotismes i actituds depriments i sense esperança que condueixen a una visió negativa de la vida. Hem d'ensenyar a trobar allò de positiu que sempre hi ha en les persones que ens envolten i en les situacions en què ens trobem.

— Acceptar les pròpies possibilitats i limitacions

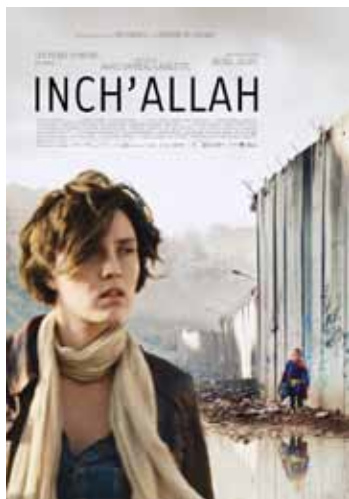
sense renunciar a millorar, però sense tenir l'atenció centrada en allò que ens manca, ni amb el que tenen els altres. No perdre el temps en lamentacions i queixes sobre el que ja ha succeït o és irremeiable. Acceptar els fills tal com són i ajudar-los a millorar com a persones.

— Fer de les nostres ocupacions habituals una font d'alegria. Per a ser feliços no hem d'esperar el cap de setmana o les vacances. Hem d'ensenyar que el treball o l'estudi, per als nostres fills en edat escolar, és una expressió de la nostra capacitat i de la nostra aportació a la societat en què vivim. És un àmbit principal en la nostra vida i, per tant, hem de procurar que sigui una font de satisfacció i d'alegria per a nosaltres i per als altres.

— Passar-ho bé en família, creant oportunitats per a fer-ho junts: festes, celebracions, excursions... No es tracta de fer coses molt especials, sinó de fer «especial» el fet d'estar junts.

— Procurar la felicitat als altres és, potser, la millor fórmula per a aconseguir-la. No hem de desestimar, doncs, que els nostres fills participin en activitats d'ajut als més necessitats, cosa que els permetrà valorar millor el que tenen. De fet, el secret de la felicitat consisteix més a donar-la que a esperar-la.

Pel·lícules | Inch'Allah.....

Director: Anaïs Barbeau-Lavalette. Intèrprets: Evelyne Brochu i Sabina Ouazani. Per a adults.

Una visió del conflicte palestino-israelià. Una doctora canadenca que treballa en una clínica de Cisjordània té dues grans amigues: una palestina embarassada, amb el marit en una presó israeliana, i una d'una colònia jueva, que treballa com a militar israeliana en una frontera. Unes amistats antagòniques que l'aniran dividint interiorment, amb dolor i tristesa.

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 889 19 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60